wima, et iggamees jouaks oigeks töteggiaks kaswada, ning sedda römo maitsta, mis melelisse trui töteggemissega ühhes. Se peäle juhhatago meie noort rahwast se taggatullew jut.

Keppike öppetab Lisut tödd teggema, ning töteggemissest römo tundma.

Lisut juhhatati norelt jo wokki kallal tödd katsuma ja oskas temma ka pärrast head ja penikest lönga kehrata; agga et ta eddew olli, ning tödd tehhes pea ärratüddines, ep olnud temma töol ial joudo. Liso agga otsis muid ajawitet wahhele, ja emmal olli oigus ütteldes: Liso on laisk töteggia. Siiski temma weel kerneks piddi minnema, ja mis immelikkul wisil temmale abbi tehti, sedda nüüd keige wiitsimatta tüttarlapse öppetusseks seie kirja pannakse.

Emmal olli ühhel päwal ridid pesta ja unt kangast wirrotoda, piddi sepärrast ennamist keige se päwa oues ollema, egga wötnud temma Lisut pesso jure, et se senni kaua head ossa löngo saaks walmistada; agga Lisul ep olnud muidoge paljo piddo toas olles, liati nüüd kewwadesel aial, et Jummal andis sojemat ilma, panni temma aega iggawaks, kargas äkkitselt tö kallalt püsti ja ruttas leppikusse nattukesseks aiaks köndima. Noor rohhi tärkas üllés, soja tule öhk olli armas tunda ja linnud laulsid hulgali. Liso sai ni parrajat mele jahhutamist kätte, et pikkemat aega metsa wibis, kui essiotsa temma nou ep olnud; temma arrust ei piddandki kauaks ollema, sest kui mele pärralinne luggu käes, aeg ikka ruttab. Ommeti wok sai kolm tundi täieste puhkada, enne kui Liso jälle tuppa sai. Hakkas siis kehraja jälle tõle, agga, et nüüd toas istudes temma melest koggoni kolle luggu, siis wötis wokki kätte, kandis sedda oue, ja panni laggedal rattast wallusaste jooksma; eh monni tekäia, kes möda läks, mötles peälegi, tüttarlapse